

Tidligere numre af årsskrifterne

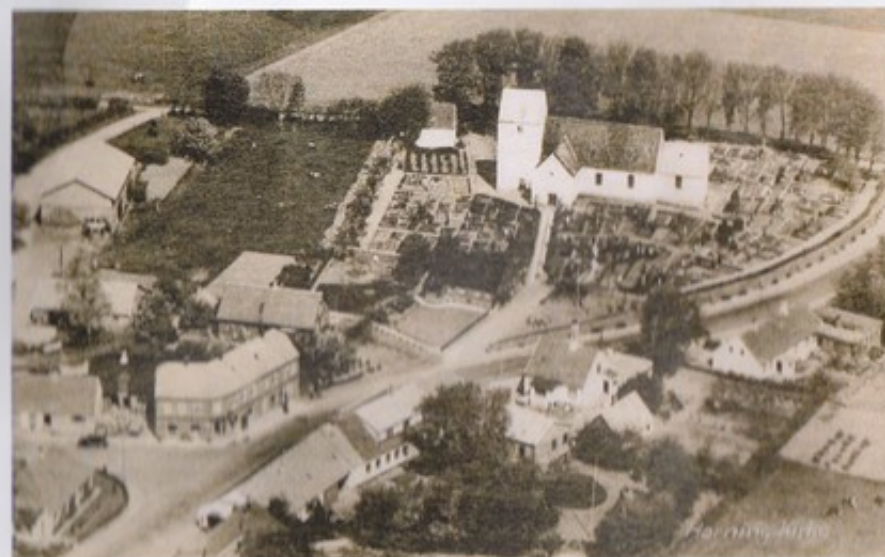
			<i>Der udkom ikke årsskrift i 2001.</i>	
	Årsskrifterne koster 10 kr. – enkelte årgange er udsolgt. Alle årgange kan læses på arkiv.dk – Hørning Lokalarkiv og Veng Lokalarkiv.			

Vil du være medlem af Støtteforeningen eller har du materiale, som du er i tvivl om kan have interesse for arkiverne, så kontakt en af ovenstående. **Som medlem af Støtteforeningen har du gratis adgang til alle museer og arkiver under Museum Skanderborg.**
 Kontingent kr. 125- kan indbetales på konto 1551 - 0006 750 281.

ISSN: 1904-6677

LOKALARKIVERNE I HØRNING OG VENG

ÅRSSKRIFT 2020

32. årgang

Indhold

Årets gang i Hørning.....	3
... og i Veng.....	4
Vi sætter sten.....	5
Hørning Kro 1737 - 2020.....	11
Pengeregn over De 7 Dale !!!	18
At strejke kunne koste dyrt i 1800-tallet.....	19
Hellige kilder	20
"Den hellige Kilde ved Jaungyde Skov – Hylling Skov".....	20
"Sct. Anna kilde" i Veng	23
Helligkilden ved Søballe.....	23
Kilderne i Tingdalen ved Mesing	23
Danseskolerne.....	24
Branden i Venge i sommeren 1828.....	32
Pandemier i 2020, 1920 og 1785	36
Kontakter.....	43
Tidligere numre af årsskrifterne.....	44

Forsiden viser Hørning centrum i 1947. (B2224). Kjeld Nielsen har fotograferet det nye område.

Der er unægtelig sket meget siden. I 2020 har centrum været én stor byggeplads. Den store kran har midlertidigt tegnet byen

som vartegn. Det tidligere rådhus har måttet vige for boligblokke med lejligheder - både ejer- og lejerboliger - de første ejere/lejere er flyttet ind sommer 2020.

Årets gang i Hørning

Af Kjeld Nielsen, Hørning

De sidste par år har denne artikel været indledt med noget om flytteplaner for arkivet, og det er stadig lige relevant at spørge:

"**Flytter I snart?**" Det skal dog retfærdigvis siges, at der er sket noget på etagen over biblioteket. Omkring årsskiftet 2019-2020 var et hold frivillige i gang med at fjerne de skillevægge, der var i den østlige ende af etagen, så der kunne indrettes et stort forsamlingslokale. Herefter skulle kommunen finde nogle håndværkere til at færdiggøre arbejdet. Der er også fundet håndværkere, og det ser ud til, at budgettet kan holdes. Her sidst i august, hvor denne artikel skrives, forventer man at være færdige omkring juletid 2020, altså om 4 måneder. Vi håber det holder!

De lokaler, som er tiltænkt arkivet, er stort set klar til brug, men de mest støvende aktiviteter skulle gerne være overstået, inden man kan tænke på at flytte arkivet. Der har været to flyttefirmaer ude for at se på forholdene og give en pris for sammenpakning, flytning og udpakning af arkivet, så de er klar.

Kulturaften 2019 og 2020. I september 2019 havde arkivet igen en udstilling i forbindelse med Kulturaften på biblioteket. Vi må dog erkende, at der sker så mange andre ting den aften, at det kniber med publikum til vores aktiviteter. Af den grund, men også pga. corona-situationen, har vi afstået fra at være med til Kulturaften i 2020.

En ny aktivitet blev begyndt i oktober 2019, idet vi har været med til at scanne og transskribere **gamle sognerådsprotokoller** fra området. Det sker sammen med arkivet i Skanderborg, og arkivet i Veng er også med. Arbejdet med scanningen foregår på Rigsarkivet i Viborg, og vi nåede netop at blive færdige med vores del, inden corona-epidemien satte en stopper for arbejdet.

Nu skal vi så i gang med renskrivningen, men vi skal have et lille kursus, før vi kan begynde på det. Arbejdet kan foregå hjemme eller i arkivet, men vi skal bruge et særligt program, som efterhånden skulle kunne "lære at læse" den gamle håndskrift i protokollerne. Dermed kan arbejdet delvis automatiseres.

Støtteforeningen: Arkiverne i Hørning og Veng har fået lidt nyt edb-udstyr i årets løb, og det er de ca. 160 medlemmer i Støtteforeningen, der har muliggjort det. Tak for det!! Det er med til at skabe ordentlige arbejdsforhold begge steder.

Også en tak til de frivillige hjælpere i Veng og Hørning. Det er dem, som scanner billeder, registrerer indkomne afleveringer og laver alt det andet, som skal gøres, for at arkivet fungerer. Og sluttelig en tak til Skanderborg Historiske Arkiv og Museum Skanderborg for den støtte, som vi får herfra.

... og i Veng

Af Peter Mortensen, Nørre Vissing

Der er hændt en del siden seneste udgave af Årsskriftet. Covid-19 pandemien satte også her et tydeligt spor i Veng Lokalarkivs arbejde.

Kulturaften 2019: Efterårets program i 2019 startede som planlagt med Kulturaften i september i Sognehuset i Veng sammen med kirken og nogle af foreningerne fra vores lokalområde. Vi havde valgt at berette om vores flag Dannebrog og om Pastor Pingels forgæves forsøg på at overrække en fane til majestæten på dennes tur fra Aarhus og mod Silkeborg.

Arkivernes dag: Vi havde i 2019 inviteret Ivan Hansen, som fortalte om sit arbejde på Hårby Savværk fra savværkets storhedstid. Dejligt at se den store interesse for denne dag med 71 gæster, det er vi rigtig glade for.

Fortælle-café: Knud Gammelgaard, Søballe fortalte i efteråret om sit virke i landbruget. I januar havde vi besøg af Tonny Skovgaard Jensen, Hårby, som levende berettede om sit arbejde i Det Kongelige Bibliotek. I februar kom Svend Erik Kragelund, Viborg og underholdt os med sin tid med Hårby Boldklub og de store baller i Forsamlingshuset tilbage i 60'erne. Alle velbesøgte. Havde planlagt yderlig en fortælle-café i april med Helga Voigt som fortæller, men den satte Covid-19 pandemien en stopper for. Heldigvis har Helga lovet, hun gerne vil komme, når det igen bliver muligt at samles mange inden døre.

Borgmester besøg: De 7 dale (landsbyerne i Veng Skoledistrikt) havde inviteret borgmesteren på besøg på skolen. De fik da også lige tid til at kigge ned i vores lokaler til en lille orientering om arkivets arbejde.

Rigsarkivet Viborg: I efteråret 2019 begyndte to frivillige fra Veng Lokalarkiv affotograferingen af sognerådsprotokollerne fra vores sogne på Rigsarkivet i Viborg, men pandemien satte også her en stopper for arbejdet, der først blev færdigt, da Rigsarkivet igen åbnede i august. Nu forestår så arbejdet med at oversætte det til nutidens computer-tekst.

Som alt andet måtte arkivet desværre også lukke ned i marts måned. Vi fik lov at arbejde i arkivet nogle gange i juni inden sommerferien og startede igen efter ferien, men med begrænset besøgs mulighed. Selvom vi havde lukket i foråret, fik vi en del henvendelser via nettet og telefon. I anledning af genforeningen i 1920 har der været nogen aktivitet om mindestenen i Nørre Vissing. Dejligt at vi kunne hjælpe, selv om vi ikke havde adgang til vores fysiske arkiv.

Arkiv.dk er under stadig udvikling. Næsten alle arkivets billeder er nu lagt op, og en del fortællinger og erindringer findes der også. Sidste nye er, vi er begyndt at registrere alle avisudklip på Arkiv.dk.

Tak til Støtteforeningens medlemmer, samt Museum Skanderborg, Skanderborg Historiske Arkiv, Lokalarkiv Hørning og ikke mindst til onsdagsholdet i Veng for godt samarbejde.

Vi sætter sten

Af Bodil Sørensen

Efter indlandsisen trak sig tilbage for ca. 12.000 år siden, lå Danmark tilbage i et landskab bestående af sletter, søer og større og mindre bakker. En anden ting, der også lå tilbage, var sten. Store blokke og mindre sten af forskellige arter, blandt andet granit, gnejs og flint. Dette "råstof" har været anvendt til menneskers opretholdelse af livet siden oldtiden. Fra arkæologiske udgravninger ved vi, at sten har været anvendt til våben, redskaber og beboelser - og når livet var forbi, blev stenene anvendt i gravhøjene.

Stendyssen ved Mikkalballe.

Bag gården Mikkalballe, Dalvejen 9, Veng, ligger resterne af en langdyse fra ældre stenalder. På toppen af højen, som egentlig ikke er ret høj, ses de typiske fire afrundede grundsten med en meget kraftigere sten som overligger. Desværre blev dyssen i 1920 udsat for en meget hårdhændet behandling af markens ejer, som ville bryde alle stenene op og pløje højen over. Dette blev dog afværget, og stenene blev derefter igen placeret ovenpå højen. I højen fandtes flinteredskaber og lerkar.

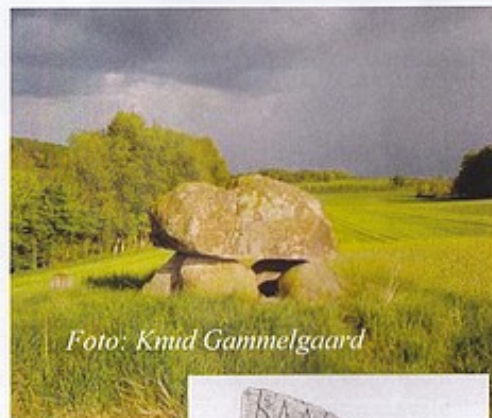

Foto: Knud Gammelgaard

Hørning-stenen.

En runesten af anseelig størrelse blev i 1849 fundet af arkæologer i nærheden af Beringbro. Marken tilhørte en udflytterbonde fra Hørning, men muligvis er stenen blevet fundet endnu tidligere på den oprindelige gårds mark i området ved Ringvejen i Hørning. Stenen blev i 1873 opstillet ved Hørning Kirke, men blev senere overflyttet til Aarhus Museum, nu Moesgaard Museum.

Runestenen menes at være fra starten af 1100-tallet og indskriften siger: "Toke Smed rejste sten efter Torgils Gudmundsson som gav ham kuld og frelse". (kuld og frelse = blive optaget i slægten og blive sat fri).

Genforeningsstenen i Nørre Vissing.

I 1920 blev Nordslesvig dansk igen, og denne begivenhed blev markeret over hele Danmark. Lærer J. P. Hummeluhr i Nørre Vissing huggede selv en tekst i en mindesten, som står ved hjørnet ved Javngydevej/Låsbyvej i Nørre Vissing. Teksten lyder: "SØNDERJYLLAND 1864 – 1920. THI EVIGT DANSK ER JORDEN SOM ER KØBT MED DANMARKS BLOD".

Mindesten for Peder Thomsen Nielsen, Hårby.

I 1863 blev Peder Thomsen Nielsen født på Hårby Nedergaard. Hans opvækst i en grundtvigiansk familie betød, at han gennem hele sit liv var meget optaget af at arbejde for demokrati og åbenhed i alle sine gøremål. Peder Th. Nielsen var meget dygtig landmand og en betydelig person i såvel lokalområdet som i landspolitik. Blandt andet var han sognerådsformand og også medlem af folketinget for Venstrereformpartiet fra 1898 til sin død i 1916.

I 1929 blev mindestenen rejst på hjørnet ved vejkrydset Låsbyvej/Ryvej i Hårby. Inskriptionen er:

FOLKETINGSMAND
P. TH. NIELSEN
F. 4 – 7-1863 D. 24 – 11-1916
LANDBRUGET EN UFORFÆRDET TALSMAND
DANMARK EN GOD SØN
REIST AF JYDSKE FORENINGER OG VIRKSOMHEDER 1929

Mesingstenen

Hvor Præstevejen, Vestermarken og Foerlev Møllevej mødes ved Mesing Kirke ligger den 18 tons tunge sten, som Mesings borgere betragter som et værdigt vartegn for deres by. I starten af 1930-erne opstod en ide om, at den meget store sten, der lå på marken ved Nørrelyst, Vestermarken 4, ville have en rigtig god placering inde ved forsamlingshuset og kirken, altså 2 km derfra. Beboerne i Mesing blev enige om, at ved fælles hjælp kunne det lade sig gøre at flytte stenen, og efter et mægtigt arbejde med jernbaneskiner og adskillige arbejdshold, blev stenen trukket af byens mænd og karle det første lange stykke og det sidste stykke af kvinder og skolebørn. Afsløringen af den store sten var 20. oktober 1934 og en tekst på stenen er:

*Mens verden ødte kraft i gavnløs splid
drog Mesing-boer enigt stenen hid
dens vartegn melde til vor eftertid
at byrder løftes bedst ved fælles værk
at splid gør svag men enighed gør stærk
MIESING*

Rundt om den store sten er rejst fire mindre sten mod nord-syd-vest-øst.

Adslev-Slægstens Mindesten.

I anlægget midt i Adslev står en mindesten på den jord, som Jens Pedersen, den 24. september 1767 blev tilskødet som den første selvejer-bonde i Adslev. Gården overgik ca. 20 år senere til sønnen Peder Jensen, gift med Margrethe

Teksten på stenen
1936
Rejste Adslev Slægten på
Slægts-
gaardens Tomt denne
Mindesten for sine
Stamforældre
Gaardejer Peder Jensen f. 1766
d. 1850
OG HUSTRU
Margrethe Rasmusdatter f.
1768 d. 1856
For fælles Sag, for fælles Blod
for varigt Tegn om Slægtens
Rod
vi rejste Sten, hvor Gaarden
stod

Rasmusdatter fra Mesing. Deres otte børn blev grundlaget for den vidt forgrenede Adslev-slægt. Gården i Adslev blev flyttet ud på marken i 1908, men anlægget i Adslev bibeholdtes, og den 14. juni 1936 blev mindestenen sat op. Ved slægtsstævnet i 1950 var pladsen købt og istandsat af en af slægtens medlemmer.

Vi sætter også andre sten, som har mere generel betydning. Ved Bodil Mølle, Bodil Møllevej 8, Dørup, står to **Vildtbanesten**. Siden Kong Christian V i 1688 begyndte at markere, hvor kongens jagtområder startede, har disse sten stået mange steder ved de danske skovveje.

5. MAJ 1945 – sten ved Fregerslev Stadion, Hørning

En sten med inskription står ved indgang til stadion og minder os om 2. Verdenskrigs afslutning i Danmark. Denne sten har gennem tiden været samlingspunkt for adskillige fakkeltog og mindetaler og fællessang. I lokalarkivet i Hørning har vi ikke kunnet finde nøjagtige oplysninger om, hvornår stenen er sat op, men formentlig i perioden 1945-1948. Inskriptionen er:

5. Maj 1945
Hvad Danmarks Sønner voved
skal aldrig blive glemt

Lige nord for rundkørslen ved Vester Alle og Aarhusvej i Hørning står en **Milepæl**. Stenen bærer Kong Frederik VII's monogram og tallet 11½ (målt fra Kolding). De første milepæle var af træ eller norsk marmor og blev sat op 1691, efter Kong Cristian V havde bedt Ole Rømer starte opmåling af vejlængder i danske mil. I 1842 lod Kong Christian VIII opsætte milepæle af granit. Milepælene blev fredet i 1967.

Foran Blegind Kirke står en **Vejvisersten** med teksten *Blegind*. Denne sten har oprindeligt stået ved Horsens Landevej nord for Solbjerg. Disse vejvisersten blev sat op på grund af en forordning fra Kong Christian VII i 1793.

Da metersystemet blev indført i Danmark i 1907, blev milepælene langs de gennemgående veje erstattet af mindre **Kilometersten** i granit – hvidkalkede og med rød skrift. Der står en del af disse sten langs Låsbyvej ved Veng og Nørre Vissing. (rute 457 fra Skanderborg og hele vejen til Hammel). Der er også nogle ved rute 170 i og i udkanten af Hørning – afstanden er målt fra Aarhus.

Vi sætter sten på gravsteder, ved gårde, institutioner og huse, i haver, parker og stendiger - vi tilhugger sten til kirker og andre bygninger, vi bruger sten til skulpturer, springvand, møllesten og kantsten Vi sætter stadig sten....

Kilder

Historiens spor HVEA 2009

Sognet Sogneblad Veng og Mesing Sogne nr. 162

Adslev-slægten Slægtsbog 1959

Naturstyrelsen

Hørning Lokalarkiv

Hørning Kro 1737 - 2020

Af Kjeld Nielsen, Hørning.

Midt i december 2019 holdt Hørning Kro juleferie med meddelelse om, at man åbnede igen på en bestemt dato i januar 2020.

Det skulle dog vise sig, at kroen aldrig kom til at åbne igen. Den var solgt til nedrivning, som skete i perioden februar – april 2020. Det var nok en overraskelse for alle i byen, at det skulle gå så galt. Kroen har ofte været ude i vanskeligheder på den ene eller anden måde, men den var alligevel en institution, som vi anså for givet.

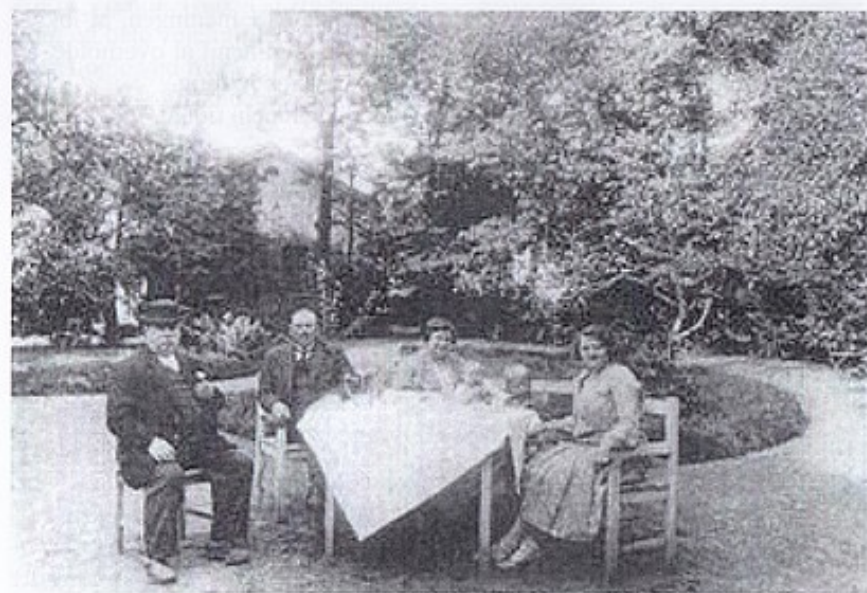
Hørning uden kro? Nej, det kunne man ikke forestille sig.

Arkivet har skrevet om kroen i årsskrifterne fra 1988 og 1989, og der er også en artikel i bogen "Hørning i gamle dage". Begge dele kan læses på arkiv.dk. Her prøver vi at lave en kortfattet udgave af historien om Hørning kro.

Hørning kro fik sine privilegier i 1737, men det menes, at der har været kro i mange år forud. De privilegerede kroer var beregnet til rejsende, som skulle have mad, drikke og overnatning. Derimod var det ikke meningen, at lokalbefolkningen skulle bruge stedet. Det var nok ikke altid nemt at overholde, så kromanden var nødt til at være striks for at beholde sin bevilling. Her følger en række navne på nogle af kroholderne gennem tiden:

1737	Peter Helms
1768	Rasmus Poulsen
1787	Michel Jensen Stilling
1812	Christian Rasmussen
1834	Rasmus Wilstrup
1843	Albert Richter. Han byggede den kro, der stod til 1952-53.
1860	Bendix Sørensen
1880	Anders Petersen Tiufkjær Anders Christian Andersen. Byggede gården Svanebjerg i St. Byen.
1888	Christoffer Nielsen Søgaard
1897	Anders Nielsen Søgaard. Bror til ovennævnte.
1912	Niels Søgaard. Søn af ovennævnte.
1919	Jens Møller Jensen
1920	Peder Christian Nielsen Ostenfeld
1940	Alma Sofie Ostenfeld (f. Bjerregaard). Enke efter ovennævnte.

1928 - Peter og Alma Ostfeldt i krohaven

B2880

Peder Ostfeldt overtog som nævnt kroen i 1920. Han var da 39 år gammel og ugift. Han blev i 1924 gift med Alma Sofie Bjerregaard, og de fik fem børn fra 1925 til 1934. Det var nu sådan, at byens befolkning også måtte bruge kroen, men der var ingen sal. I 1927 blev der lavet en tilbygning med sal, og så var man parat til at holde fester, baller og andre sammenkomster, som Høring Kro var kendt for i mange år.

I 1940 døde Peder Ostfeldt, men hans enke, Alma Ostfeldt drev stedet videre. Hun gennemførte en modernisering af kroen i 1941, så den nu var på højde med tidens krav.

B5886 og B5887, Peder og Alma Ostfeldt

Hovedvej 10

Der havde i en del år været talt om, at kroen burde nedrives for at give plads for en udretning af Hovedvej 10 gennem byen. I 1951 købte Skanderborg Amt kroen til overtagelse 1. april 1952, og kroen skulle herefter nedrives. Alma Ostfeldt flyttede til Aarhus, hvor hun døde i 1956, 61 år gammel.

Og her kunne historien så være endt for Høring Kro.

Men en gruppe engagerede borgere fra byen med slagtermester Rasmus Nielsen i spidsen ville det anderledes. De overtog kroen til nedrivning, og så fik de Dannet et aktieselskab, der skulle stå for at bygge en ny kro.

I starten var det meningen, at bygge en almindelig kro, hvor der ikke var værelser, det ville koste omkring 175.000 kr., men det var ikke muligt at skaffe pengene. Da det kom på tale at bygge en flottere kro med værelser, hvor prisen var omkring 400.000 kr., var det muligt at få et Marshall-lån. Derfor faldt valget på det dyreste projekt.

Den 25. juni 1954 var en kreds af mennesker, der havde betydning for kroen, inviteret til reception. Den officielle indvielse var den 26. juni 1954.

Værtsparet, der forpagtede kroen, var Helga og Bent Andersen, som kroselskabets bestyrelse havde hentet på Tofterup Kro.

Helga var uddannet som smørrebrødsjomfru og buffist, Bent var kok. I løbet af få år lykkedes det dem at gøre kroen landskendt, og i de første 15 år var kroen næsten dagligt fyldt op med gæster.

I april 1962 indviede Hørning Kro en nybygget funktionærbolig på Vestervej, hvor der var 12 værelser til det kvindelige personale.

1955 Helga og Bent Andersen
B5043

Der blev holdt mange forskellige slags fester og sammenkomster på kroen. Der var familiefester, baller, juletræsfester, bankospil og mange andre foreningsarrangementer, mange kendte personer har gennem årene optrådt på kroen. Der blev også holdt fastelavnsfester, hvor "fastelavnssoldaterne" inviterede pigerne med til fest for de penge, der var blevet samlet ind på deres tur rundt i byen og oplandet.

Ud over de arrangementer, der blev holdt på kroen, var der også diner transportable.

Helga og Bent Andersen opkøbte efterhånden aktierne, så de ikke længere var forpagtere.

Torsdag den 26. september 1975 udvidede Helga og Bent Andersen forretningen med en Bodega "Frederik den IV's Øl og Vinstue" i den gamle Rytterskole, som ligger lige over for kroen. Da trafikken gennem byen blev mindre, i forbindelse med at motorvejen Skanderborg - Aarhus blev åbnet i 1977, måtte Bodegaen dog lukkes igen på grund af svigtende omsætning. Rytterskolen blev derefter solgt til Hørning Kirke.

Den 25. juni 1979 kunne Helga og Bent Andersen fejre deres 25 års jubilæum som kroværter samtidig med, at de fejrede, at det var 25 år siden kroen blev taget i brug.

Kort efter det dobbelte jubilæum var kroen ferielukket i 3 uger. Undervejs i ferien blev kroen solgt til Edith og Reinholdt Sørensen.

Skiftende ejere

Den nye kro i 1955
Hørning Kro.

B748

I løbet af de næste 9 år var der 5 ejere. Den, der holdt længst i den periode, var Rudolph Bilde, som havde kroen i over 4 år.

I 1987 blev kroen moderniseret og udvidet, så der var i alt 26 dobbeltværelser og 4 enkeltværelser samt glasveranda langs med salen.

1988 Nye ejere – Bente og Jørgen Andersen

Den 31. december 1988 købte Bente og Jørgen Andersen sammen med Joan og Bjarne Knudsen kroen af Kreditforeningen efter en tvangsauktion. Bente og Jørgen Andersen skulle stå for den daglige drift og Joan Knudsen for regnskab og reception. Joan og Bjarne Knudsen var kun med i 9 måneder, derefter drev Bente og Jørgen Andersen kroen videre alene.

2005 - Værtspår 1989 – 2006 Bente og Jørgen Andersen. Arkivet har lånt billedet af Bente og Jørgen Andersen. B5882

Det spøger på kroen

Bente og Jørgen Andersen boede på kroen. De blev ofte vækket om natten af deres to pudler som hylede. Derefter hørtes lyden af træsko på parkeringspladsen eller slæbende skridt i foyeren. Sagnet fortæller, at få år efter den første kros start i 1737, var der en ung pige, som enten led af ulykkelig kærlighed eller måske blev voldtaget i et af kørestaldens karlekamre, der hængte sig i en af staldens loftsbjælker. Måske er det hende, der forstyr-

rer/forskrækker hundene. Det siges, at rejsestalden lå der, hvor den lange glasgang er nu.

I et af toiletterne blev lyset tændt, selvom der ikke var nogen i nærheden, og hundene ville ikke ned i den ende af bygningen. Århus Stiftstidende omtalte spøgeriet, og det førte til, at også TV2 lavede en reportage om det. Desuden bredte rygtet sig til Norge, hvorefter nogle forskere fra Oslo Universitet kom på besøg for at undersøge fænomenet.

Ca. 5 år efter Bente og Jørgen Andersen havde overtaget kroen holdt problemerne med spøgeriet pludselig op.

E45 åbner i 1994, færre gæster til kroen

På 40-års jubilæumsdagen den 27. juni 1994 blev endnu en motorvej indviet, nemlig E45. Det betød igen mindre trafik gennem byen til glæde for byens borgere, men det betød også færre gæster til kroen. Jørgen Andersen forsøgte at få lov til at sætte et skilt med kniv og gaffel op ved motorvejen, men det fik han ikke lov til.

På kroen blev 40-års jubilæet markeret ved, at der blev serveret samme menu som på åbningsdagen og til samme pris nemlig 4,50 kr. pr. kuvert. Der kom ca. 750 mennesker, og de fleste drak for noget mere, end de spiste. Enkelte mente dog, at det var for dårligt, at der ikke var kaffe med i prisen, så de valgte at forlade kroen igen uden at spise.

Kroen udvider med ny værelsesfløj

Omkring 1996 blev der bygget en ny fløj med 12 dobbeltværelser, så der nu var i alt 40 værelser med sengeplads til ca. 100 personer, samtidig blev de 4 enkeltværelser nedlagt, og der, hvor de havde været, kom i stedet den røde salon, et lokale der blev meget populært, da det passede perfekt til fester med 50-60 deltagere.

1991 Set fra kirkens tag

B5412

Derefter var det restauranten, der blev restaureret, så efterhånden var kroen moderniseret fra A til Z.

Bente og Jørgen Andersen satsede meget på lokalområdet og fik også lige fra starten opbakning fra byrådet. Men da det jo var et konkursbo, de i sin tid overtog, og da kroen havde haft en meget turbulent tid før overtagelsen, måtte de lige bevise, hvad de kunne. Da det var bevist, så fik de til gengæld en virkelig god opbakning fra borgerne i kommunen. Mange holdt deres fester på Hørning Kro, for når man bestilte hos dem, var man sikker på, at alt var som aftalt. Der var også mange firmaer, der holdt kurser på kroen, ligesom både Lions og Rotary holdt deres møder der.

Om sommeren var der mange overnattende turister, især nordmænd og svenskere.

2006 Nye ejere - Ulla og Per Bach

Efter godt 17 år på kroen solgte Bente og Jørgen Andersen den 1. maj 2006 kroen til Ulla og Per Bach, og samtidig ændredes navnet til Hørning Kro og Hotel. Ulla og Per Bach har fået installeret internetforbindelse på samtlige værelser, så kroen stadig fremstår som en moderne og nutidig kro.

I 2010 købte parret også Hotel Skanderborghus, efter at stedet var erklæret konkurs, og de drev begge steder i en periode.

Hvordan ejerforholdene derefter har udviklet sig, har vi desværre ingen viden om, men vi må konstatere, at det var slut med Hørning Kro ved udgangen af 2019.

Hvad skal der så være på den tomme grund midt i Hørning?

Her midt i juni 2020 er der netop kommet et skilt op der forkynner, at der skal bygges 15 rækkehuse og 18 lejligheder, og byggeriet er da også ved at gå i gang. I årsskriftet for 2021 vil vi følge op på den del af byfornyelsen i Hørning.

Pengeregn over De 7 Dale !!!

Lige inden deadline for dette årsskrift får vi en god meddelelse: Nordeafonden har været i gavehumør. Veng Skole og Børnehus modtager 1 mio. kroner til tunnelprojektet under Låsbyvej og Mesing Forsamlingshus får 730.000 kr. til modernisering af huset. Det fortæller vi mere om i næste års årsskrift.

At strejke kunne koste dyrt i 1800-tallet.

Af Erna Bachmann

Se blot, hvad der kan læses i Aarhus Stifts Adresse og Contours Tidende, den 10. februar 1851 om de "gode gamle dage."

I anledning af den sidste Tids Svendebevægelse i Kjøbenhavn har "Flyveposten" gjort opmærksom på de i saa Henseende gjældende Lovbestemmelser, hvori det bl.A. hedder.....

Oversat til mere nutidigt sprog står der, at såfremt et helt laugs svende ville forlade arbejdet, kunne ophavsmanden idømmes arbejde i ¹Rasphuset i 1 år, og at laugene ikke mere må forsamles og have herberg.

Dersom man opildnede de andre lauges svende til også at strejke, da straffedes det med 6 Aars fæstningsarbejde i jern.

Det pålægges oldermanden straks at anmelde begyndelsen til uro til politiet. Gør han ikke det, betragtes han som ophavsmand og pådømmes straf, såfremt ophavsmanden ikke kan findes.

Det tilføjes, at de fleste Svende "ere aldeles ubekjendte med disse Lovbestemmelser, og kunne saaledes i deres Uvidenhed og i den Formening, at de kun foretage, hvad naturlig Ret synes at hjemle, nemlig: at det maa være Enhver tilladt at bestemme Prisen paa sit arbejde, styrte sig selv og deres Familie i en Ulykke, som de ikke have nogen Forestilling om."

¹ Tugt-, Rasp- og Forbedringshuset, straffeanstalt på Christianshavn i København, i Rasphuset beskæftigedes de groveste forbrydere med den usunde filing (raspning) af farvetræ til pulver. Efter optøjer i 1815 gjorde fangerne oprør pga. de dårlige forhold og stak bygningen i brand. Militæret blev sat ind, og 14 fanger henrettedes. 1861-64 blev tugthuset ombygget til kvindefængsel.

Hellige kilder

Af Erna Bachmann

Hellige kilder støder man på mange steder i landet. Særlig Sct. Hans nat og Valborgaften besad kilderne særlig lægedom. Folk valfartede til dem med håb om at blive helbredt for de onder, der plagede dem. Nogle steder var der så stor trængsel, at der ligefrem opstod markedsstemning, hvor der blev falbudt medikamenter til lindring, hvis ikke vandet ved kilden skulle vise sig at være tilstrækkelig til at helbrede. Syge blev hjulpet, hvis de ikke selv kunne nå vandet. Man kan næsten forestille sig en bibelsk stemning med håb og tro om helbredelse.

Ansgar Andersen, Mjesing Musæum, har efterladt sig et helt utroligt materiale i form af små daglige iagttagelser i sognet, om naturen, om mennesker, han har kendt, og i særdeleshed i form af hans skrivelyst til aviserne, hvor han har været særdeles aktiv. I de kommende numre af årsskrifterne vil vi dykke ned i nogle af hans historier. Denne gang er det et af de utallige udklip fra 1932 - en artikel, som er trykt i avisen (hvilken avis fremgår ikke af udklippet). Den bringes her i sin helhed lempeligt redigeret til nutidig skrivemåde. (A652 side 8)

”Den hellige Kilde ved Jaungyde Skov – Hylling Skov”.

”For en tid siden modtog jeg en glatsleben stenøkse, der for ca. 30 år siden var fundet i en hellig kilde på Jaungyde grund, og samtidig blev der meddelt, at der også for mange år tilbage i den samme kilde var fundet en del gamle mønter.

Da findestedet i dette som i så mange andre tilfælde kan have mere interesse end selve de ting, der er fundet, fik jeg lyst til at aflægge kilden et besøg, hvilket skete den 30. januar i år (1932) sammen med den mand, af hvem jeg havde fået stenøkse; han var nemlig barnefødt i en ejendom der i nærheden. Da vi nåede kilden, så den ud som et almindeligt vandhul, mod nord omgivet af den bratte skovskrænt og mod nordøst af en gammel, rådden træstub, hvorfra der i tidens løb var vokset nye skud frem. Mod syd, hvor vandet havde sit afløb til Ravnsø, lå store mosbegrøede sten, som en gang havde dannet rammen om kilden.

Vandet sivede ganske langsomt frem fra skrænten imod skoven og op fra bunden, men ved at fjerne nogle sten og en lang stage, som var drevet ned gennem vældet, stod der en vandsøjle op, som i en kuppelform hævede sig ca. 2 tommer over vandfladen, og efter at have rykket mere og fjernet et stykke jernal i og omkring vandhullet kom der rigtig fart i tingene. Vandets pres bevirkede, at sten så store som dueæg blev hvirvlet rundt, og da vældet atter efter nogle minutters forløb blev fuldstændig klart, var det et smukt skue at betragte, da solen skinnede derpå, og alle de små kulørte sten blev sendt op igennem vandet og hvirvlet rundt i den krystalklare vandkuppel.

En flad ting kom op fra dybet sammen med de små sten og blev hvirvlet rundt nogle gange. Det viste sig at være et potteskår – altså dog en mindelse om menneskers færden ved kilden i fordums dage. – Efter at have fået påvist stedet i kilden, hvor stenøkse var fundet, tømte vi os et bæger af det sprudlende væld, fyldte vore flasker med vand for at bringe det med hjem, og ligeledes tog vi det omtalte potteskår og jernalen samt nogle småsten med til erindring om vort besøg ved den hellige kilde, hvis væld var blevet meget kraftigere og klarere, da vi forlod den, end da vi kom dertil.”

I Historisk Samfunds Årbog for 1926 har Aug. F. Schmidt skrevet en afhandling om hellige kilder i Aarhus amt, og mellem disse er også denne kilde ved Jaungyde Skov omtalt. Den nævnes som ”en kilde, der sprudlede frem af en revne eller et hul i den hårde jernal, og den besøgte forhen af mange syge, men efter omkring 1893 brugtes den ikke mere som sådan”. (Aug. F. Schmidt skriver også, at der hentedes vand til syge og døende fra kilden). Denne kilde er altså kun nævnt som ”Den hellige kilde”, hvorimod mange andre helligkilder bærer navn efter en eller anden person, hvis liv ogandel havde været sådan, at den pågældende af pavestolen blev kanoniseret som helgen, hvilket var så ligetil i hine tider. At det netop skulle være den 23. juni (Sct. Hans aften) eller den 30. april (Valborgaften), at kilderne besad særlig lægedom, må stå hen; men at vore forfædre troede, det er en kendt sag, og på disse aftener blev kilderne besøgt af store skarer af syge, der, til trods for, at de ikke forstod at foretage en kemisk analyse af vandet, alligevel havde en forestilling om dets særegne beskaffenhed.

En eller andet samtidig har sikkert af sine forældre eller bedsteforældre hørt tale om, at vandet fra denne eller hin brønd var hårdt eller blødt, at det ikke egnede sig til at vaske tøj i, eller det modsatte, at vandet fra en bestemt brønd var særlig egnet til at koge mad i, fx ærter osv. I 1851, da en hjemmepmitteret soldat fra treårskrigen kom her til egnen fra Slesvig, hvor han havde været indkvarteret, var han stolt af at kunne meddele sine forældre, at han havde læst

i en bog, at det letteste vand i Danmark fandtes i en bæk ved Nørre Vissing Mark. (Dette vand må formodentlig have været særlig fattig på mineralstoffer A.A.).

I Nissen-Ramtens Helligkildehåndskrift fra 1890-erne er der beskrevet 255 jyske helligkilder, så der har været mange af dem alene i Jylland, og det var almindeligt, at man dagen efter de to nævnte aftener kunne finde krykker, forbindingsgenstande og lignende, ligesom der også på de nævnte aftener af de syge blev kastet pengestykker ud i kilderne som en slags takoffer. Ligeledes meldes det, at vandet i en eller anden af kilderne havde tabt sin kraft og var blevet forurennet "formedelst at et kreatur eller helmis var druknet derudi".

Vissingerne på gåtur en aften i 2018. Målet for turen var kilden, og de fandt den, temmelig uanselig, men med klart og rent vand. Om den har helbredt en af deltagerne for dårligdom, det forlyder der intet om, men ingen er blevet syge af at smage på vandet. Foto: Tove Skrumsager

Om de hellige kilder har været kendt helt tilbage i stenalderen, og at der er blevet kastet stenvåben ud i disse, ved jeg ikke, og om den stenøkse, som for 30 år siden blev fundet ved den hellig kilde i Jaungyde skov, er kastet deri

som et takoffer, ellerom den er havnet der ved en tilfældighed, får stå hen som et ubesvaret spørgsmål"

Peter Mortensen, Nørre Vissing fortæller om kilden i dag:

Helligkilden i Hylling Skov (Jaungyde skov) har været glemt af lokalbefolkningen i en del år, men er nu genfundet. Kilden udspringer ca. 200 meter nord for Ravnsøhytten for foden af nogle stejle bakker. Kilden springer med en del klar vand og danner en bæk med udløb til Ravnsø.

HISTORIENS SPOR I Veng og Mesing sogne omtaler også helligkilder i Veng og Søballe og Mesing.

"Sct. Anna kilde" i Veng.

Nogle meter syd for kirkegården i Veng – i krohaven ved siden af Sophiendals tidligere gartneri – var der en gammel helligkilde, Sct. Annæ Kilde. Kilden er for længst stoppet med at give livgivende vand. Den er tør nu, men tidligere, da den daværende gartnerbolig til Sophiendal fik sin vandforsyning derfra, var vandet rent og rigeligt. Sagnet fortæller, at en gårdmand i Veng engang ville tilstoppe kilden, hvor så mange fandt lægedom, men da han begyndte på sit foretagende, tog hans syn af. Han blev alligevel ved, og, som var det en Guds straf, blev han til sidst helt blind - men kildens kraft formåede han ikke at tvinge.

Helligkilden ved Søballe

Nord for vejen mellem Søballe og Stjær (ved Stjærvej 41) fandtes tidligere en hellig kilde. Den havde mange besøg indtil sidst i 1800-tallet. Særlig Sct. Hans nat skulle kilden være helbredende. I nærheden syd for kilden findes "Lejrehøj", et vidnesbyrd om en oldtidshelligdom.

Kilderne i Tingdalen ved Mesing

Der er ingen kendte optegnelser, der siger, at det store kildevæld i Tingdalen benævnes som helligkilder. Og dog.... Et husmandssted på skrænten af Tingdalen (Tingdalvej 3) har navnet "Hellediskol". Ansgar Andersen nævner stedet og mener at kunne henføre navnet til en helligdom ved eller på stedet.

Kilder:

Ansgar Andersen 1932 - avisudklip

Aug. F. Schmidt 1926 - Historisk Samfunds Årsskrift side 18

Årsskrift 2009 for Hørring og Veng Lokalarkiver

Danseskolerne

Af Erna Bachmann

Der har været danseskole i Mesing, Hårby, Nørre Vissing og i Borgernes Hus.

For Hårby og Borgernes Hus har vi kun mundtlige efterretninger, hvorimod Ansgar Andersens udklipssamling rummer flere annoncer om afdansningsbal i forsamlingshuset. Og om danseskolen i Nørre Vissing fortæller Arne Boye en helt fantastisk fortælling.

Danselærer Juul Jørgensen, Nørre Vissing – ca. 1920

Arne Boye boede med sin familie på Bakkevej i Veng i 1919-1920. Han er en gudsbenådet fortæller. Han fortæller i en lille bog i sine erindringer mange små og store træk af livet set med en skoledrengs øjne. Vi har i januar måneds historie præsenteret ham, hvor han fortalte om lærerinden frk. Christensen, som han havde svært ved at respektere, for "hun var jo kun et kvindfolk".

I denne historie fortæller han om kvalerne ved at være tvunget til at gå på danseskole, for "vi skulle med for det gode naboskabs skyld". Han fortæller:

"I udkanten af landsbyen (Veng) højt oppe boede en ældre mand. Enkemand var han. Vi kaldte ham derfor danselærer Jørgensen. Et tidligt forår fik danselærer Jørgensen en ide realiseret, som en tidlang var blevet drøftet. Han ville give danseundervisning for den yngre generation. Han fik lovning på salen i Nørre Vissing kro.

Og så en dag gik han rundt og besøgte beboerne og spurgte, om deres børn måtte komme med på danseskole. Jeg var rasende, min mor havde sagt, at hvis det blev til noget med danseskolen, skulle min lidt ældre søster og jeg med. Vi var nødt til det for naboskabets skyld. Trods gråd og beklagelser måtte jeg bide i det sure æble og møde op til danseundervisning.

Nå, der var heldigvis også oplivende momenter forbundet med den affære. Et af dem var turen derover, når jeg da var heldig at komme ifølge med nogle større drenge fra egnen. En af dem var fantastisk, sikkert håndslag han havde. Næsten hvert eneste kast var en træffer, mange isolatorer eller telefonklokker, som vi kaldte dem, blev mere eller mindre ødelagt. Eftersom næsten hver pæl med sine rækker af klokker, som jeg sammenlignede med små piger i lange skorter bærende telefontråden, blev mærket af de mange flyvende objekter eller rent ud sagt skærver, der lå i massevis på vejen, der dengang ikke var

asfalteret, kom de til at minde om små piger i amagerbukser i stedet for skorter.

Da der en overgang blev knust en del klokker, fik jeg skrupler, selv om jeg var en dårlig skytte og kun havde ramt et par gange. Min samvittighed nagede mig, og jeg havde faktisk bestemt, at næste gang Laurits (Mogensen) kom for at tage afsked, inden landbetjent Øland hentede ham til afsoning, ville jeg indrømme mine gale streger og følge med ned og tage min straf. Vi kunne måske få lov at sidde sammen. Så kunne vi da i det mindste trøste og opmuntre hinanden og sammen mindes den tid, da vi havde vor gyldne frihed, inden vi var slået ind på forbryderbanen. (Vi vender senere tilbage med historien om, hvorfor Laurits skulle ind at afsone sin brøde, kun 11 år gammel !!).

Flere timer før danseundervisningen skulle begynde, drog danselærer Jørgensen afsted, velsoigneret med blanke støvler, fin stok og taske. Min dag var ødelagt, selvom der var flere timer endnu, inden jeg skulle af sted. Først lærte vi forskellige trin, siden skulle vi lære en dans, der kaldtes lancier, med flere forskellige ture, fem i alt. På det tidspunkt var der kommet en spillemand, der sad højt oppe på en tribune og spillede på sin violin. Det var dejlige melodier til lancierens forskellige ture. Man kunne blive så bedøvet af disse toner. Jeg lærte hurtigt at nynne med på melodierne, men selve dansens indviklede teknik lærte jeg aldrig. Selv om vi i den nederste ende af rækkerne kastede os ud i dansen med dødsforagt og måske også slap nogenlunde fra de indviklede manøvrer, varede det dog ikke længe, inden vi løb sur i det, og det hele opløstes i et virvar og tumult.

Det kunne minde om en flok velnærede og velplejede høns, der med kry og galende hane i midten holder siesta ved en solfyldt gavl. Pludselig bliver gårdens hund lukket ud, og efter en god søvn under kakkelovnen er han oplagt til sjov og ballade. Han splitter hønseflokkens ved at krydse igennem den et par gange, og flokken opløses efter princippet, du redder dig, jeg redder mig.

Nå men danseundervisningen fik ende, og det hele sluttede med afdansningsbal, og jeg husker stadig nogle af lanciermelodierne".

Danselærer Juul Jørgensen, født 14/5-1847, Gift med Julia født 9/10-1852

Ca. 30 år senere var der stadig danseskole i Nørre Vissing Kro.

To søstre, Kis og Ketty Bækgaard Rasmussen, fortæller om deres tid på danseskolen fra 1955-1960 på Nørre Vissing Kro:

"Vi, Kis og Ketty og Kaja (*en tredje søster*), startede i 1955 og nåede at få femårsnålen på Peder Nielsens danseskole. Hilleman spillede på harmonika til dansen.

Sæsonen sluttede med afdansningsbal og festaften. En del af opvisningen var solodans for piger. Vores opvisningskjoler var syet af hvidt og grønt crepepapir af vores mødre, og huerne var lånt. På fotoet fra 1957 skulle der danses ungarsk dans, så kjolerne var kreeret dertil. Der var et nyt tema hvert år, og da vi var tre piger i familien, var der gang i nålen, da alt blev syet i hånden. Der var fuld opbakning til danseskolen, men der manglede altid drenge, så måtte pigerne danse sammen. Afdansningsbal, fastelavn, skolefest og juletræsfest var højdepunkter i vores lille samfund.

(*Peder Nielsens Danseskole i Herning havde 70 års jubilæum i 2017*)".

Fra venstre forreste række: Ketty er nr. 2 og Kis nr. 5.
Bageste række fra venstre: Kaja nr. 4.

Vi rykker nu yderligere et par årtier frem, til sidst i 1960'erne og 1973.

Fra Veng fortæller Benedicte Tømmergaard (f.Jensen).

"Det, jeg husker bedst, er cykelturen fra Veng til Hårby forsamlingshus. Jeg havde jo en fin kjole på, og skulle passe godt på den, så jeg så ordentlig ud, når jeg nåede frem. Jeg elskede at danse og modtog også 10 års nålen. Fru Dolleris duftede godt og var altid klædt elegant, som skulle hun til fest. Jeg husker hende som sød, og irettesættelser må være foregået i en ordentlig tone, for jeg erindrer ikke noget ubehageligt.

Hendes mand var nærmest anonym, måske genert, sørgede for musikken, at vende plader. Derefter satte han sig stille igen. Hr. Dolleris var høj og slank og sorthåret. Måske dansede de sammen, når vi skulle se nye trin, jeg synes nemlig, jeg kan huske lange ben. En gang om måneden skulle vi betale kontingent. Dette blev noteret i et hæfte. Måske var mødrene med på denne dag?

Jeg dansede med Ole Pedersen fra Hemstok, men mest med Palle Jørgensen fra Hårby. Vi dansede rigtig godt sammen, dog ville vi begge bestemme!!!! Nogen gange blev Palle vred, fordi han mente, at han skulle bestemme, fordi han var dreng. Så tog han hårdt fat i min hånd. Det holdt han hurtigt op med, da jeg bare klemte hård om hans arm!!! Så stod vi lige, og dansede videre, som intet var hændt.

Jeg mener fru Dolleris spurgte os begge, om vi ville danse konkurrence dans. Det blev aldrig aktuelt, jeg husker ikke hvorfor".

Benedikte i den sribede kjole t.h.

Karen Dolleris i festkjole t.v. hjælper de små at følge takten til indmarchen

Fra Hårby har vi flg. udsagn om danseskolen fra nulevende tidligere elever indsamlet ved en efterlysning på Facebook. De gamle protokoller gik tabt ved forsamlingshusets brand i 1973.

- Jeg har gået ved Karen Dolleris..... indtil hun sagde til min mor, at jeg ikke behøvede at komme mere....det var i Hårby forsamlingshus
- Jeg gik også hos Fru Dolleris, selvom jeg var fra Nr. Vissing. Det var en pine, hver gang jeg skulle af sted til dans, laksko, og vandkæmmet hår, men min mor var af den overbevisning at det var et led i en drengs opdragelse at kunne danse. Jeg må indrømme, at jeg ALDRIG har været så glad, som da forsamlingshuset brændte. Og dog, så var der en helt speciel atmosfære, især til juletræsfest med slikposerne, med et Ingrid Marie æble, Polo pebermynte og chokolade julemanden.
- Åhhh ja, danseskole ved Fru Dolleris i Hårby forsamlingshus. Og det var hendes mand Jørgen, der spillede klaver til
- Gik modvilligt til dans i Hårby ved fru Dolleris, blev der ikke brugt grammofon? Plader vendt af manden
- Jo, både plader og klaver (plader, når der skulle danses latinamerikansk)

- Jeg gik også hos Fru Dolleris - og mener også at det var hendes mand - mindes, at det var plader, når vi skulle danse twist
- Tror det der latin halloj først kom en del år senere sammen med indtagelse af tequila mm.
- Husker tydeligt dansetimerne hos fru Dolleris i Hårby Forsamlingshus. Manden styrede pladerne på grammofonen, og hvis vi hoppede for voldsomt på gulvet, sprang pickup'en til en anden rille

Da Hårby Forsamlingshus brændte i 1973 flyttede danseskolen til **Mesing Forsamlingshus, og i 1977 til Borgernes Hus,** stadig med ægteparret Dolleris. Efter et par år ophørte undervisningen.

- Jeg gik også til dans men det var i Borgernes Hus i forsamlingsssalen. Det var Karen Dolleris' mand, der var bag klaveret. Jeg nåede lige at få femårsnålen
- Lars har gået til dans i Borgernes hus ved fru Dolleris

Forældrene fulgte fra "den lille sals balkon" i Hårby Forsamlingshus deres børn til afdansningsballet.

Om Mesings danseskole har vi fundet disse to fortællinger om danselærer Sørensen i Ansgar Andersens udklipssamling. Den ene fra Mesing, den anden fra Skanderborg. Men ofte havde en danselærer undervisning flere steder på bestemte aftener. Og danselærer Sørensen havde sikkert også andre steder end de her to omtalte.

På det ene, dateret 27/11-1940, (side 64 i Ansgar Andersens udklipssamling), med underskriften EN GAMMEL ELEV fortælles denne således:

"Da jeg ser i avisen, at min gamle danselærer på søndag fylder 80 år, går tankere tilbage til vinteren 90-91 (altså 1890-91), altså 50 år tilbage, da jeg gik i danseskole hos ham nede på "Hotel Lillebælt". Vi var vel 30-35 elever, mest håndværkerlærlinge og tjenestepiger. Sørensen var den fødte kommandant. Han havde en kraftig stemme, og han forstod at lede danseskolen. Jeg kan endnu se hans ranke, spændstige skikkelse, når vi stod opstillet, og han viste os de forskellige dansetrin.

Efter en pause kom han en aften tilbage til os inde fra restaurationen og spurgte, om vi ville give tilladelse til, at nogle af byens gode borgere kom ind for at overvære undervisningen. Vi gav den

Danseopvisning. 24-2-1931.
 Danselærer Sørensen, Skanderborg, der i Vinter har holdt Danseskole i Mjesing med et Hold paa nogle og tyve Børn, lod Lørdag Aften afholde Afdansningsbal i Byens Forsamlingshus. Elevernes Præstationer fulgtes med stor Interesse af de mange Forældre og Indbudte, der var kommen tilstede; særlig de mindste Elevers Dans høstede stort Bifald. Efter Opvisningen takkede Danselæreren Børnene for den Tid, de havde søgt Danseskolen, Forældrene, som havde overladt ham Børnene, og Stedets Lærer.
 Gdr. Thorvald Jensen takkede Sørensen for Danseundervisningen og udbragte et nærmere motiveret Leve for den 70-aarige Danselærer.
 Efter Opvisningen dansede baade Børnene og de Voksne nogle Timer, ligesom man i Aftenens Løb samledes om Kaffebordene.

ønskede tilladelse. Medens han var borte, lød det fra den ene ende af os: "Blot de så vil give noget ud". Sørensen kom tilbage med tre mand, som han præsenterede for os og os for dem.

Da vi havde danset en tid, kommanderede Sørensen os til at tage opstilling, og den ene af de fremmede – en nu afdød skomagermester – spurgte, hvad vi ønskede af drikkevarer. Sørensen lod værten tilkalde, og han noterede de forskellige ølsorter, som vi ønskede, op. Sørensen udbragte de fremmedes skål og et leve for den flinke skomager, der betalte øllet, som vi besvarede ret kraftigt – men vi fik vor tørst slukket, og så gik dansen resten af aftenen med liv og lyst".

40 år derefter have jeg to børn, der var elever på Sørensens danseskole".

I 1970erne og senere – måske også før – var danseskolen i Mesing Forsamlingshus ledet af Jørgen og Karen Dolleris. Hvornår den stoppede, er ikke klarlagt, men da Borgernes Hus blev taget i brug i 1977, var der også elever fra Mesing, så antagelig stoppede de sidst i 1970erne.

Der var danseskole i Nørre Vissing kro for 100 år siden

Branden i Venge i sommeren 1828.

Af Erna Bachmann

Dan Heidener har i 2015 skrevet om sin slægt. Bogen findes på Skanderborg Historiske Arkiv, og titlen er "Aner nord og syd for Kongeåen, Bind 1, omkring Aarhus, Skanderborg, Silkeborg og Odder". På side 16-18 refererer Dan Heidener branden i Venge by og omstændighederne, som de er beskrevet i politiretten den 2. juli 1828. Her er uddrag af hans beretning:

3 gårde og 4 huse brændte

Det fremgår, at tre gårde var brændt om natten tilhørende sognefogeden Rasmus Laursen samt Rasmus Christensen og Søren Jensen Skaarup. Desuden brændte fire huse, der ejedes af de to førstnævnte gårdmænd og af Johan Ernstsens og Peter Hylts.

Brandfoged Rasmus Christensen sendte et ridende bud til politimesteren i Skanderborg. Denne ankom hurtigt med egne heste og vogn, men sognefogeden var kørt til Aarhus kl. 2 om natten med brænde, og var derfor ikke til stede, men ankom ved 12-tiden. Da var alle i fuld gang med slukningen, der varede til kl. 2:15 om eftermiddagen

Vægteren Johan Ernstsens var ansat som vægter i Venge by, og han skulle om sommeren rundere mellem kl. 11 og 02, og der var intet unormalt og ingen ildebrand, da han gik i seng kl. 02. Men alarmen lød, da der blev banket på hans dør en halv time senere, og han kunne da se, at hans tørvehus stod i lys lue. Man formoder, at ilden er startet her i hans baghus. Ilden bredte sig hastigt til hans stuehus. Peter Hylt, hans nabo, var i gang med at slæbe sine sengeklæder ud, men Hylt mistede alt andet indbo undtagen en dragkiste og en rok. Johan Ernstsens slæbte sine sengeklæder ud og anbragte dem i sin lade, hvor også Peter Hylt fik sine reddede ting anbragt, de blev senere kørt til Peter Hylts gamle forældres hjem.

Hos Søren Skaarup sov tjenestepigen Kirsten Rasmusdatter i samme stue som familien. De, voksne og småbørn, blev vækket af Peter Hylts anskrig, og moderen greb de mindste børn og løb ud af byen med dem. Søren Skaarup og to voksne sønner bjergede, hvad de kunne af tøj og indbo, men gården stod ikke til at redde.

Rasmus Christensens gård brændte også. Man var ved at lægge loft på hans stuehus, og tømreren, Søren Skaarups bror, Niels, der overnattede på gården,

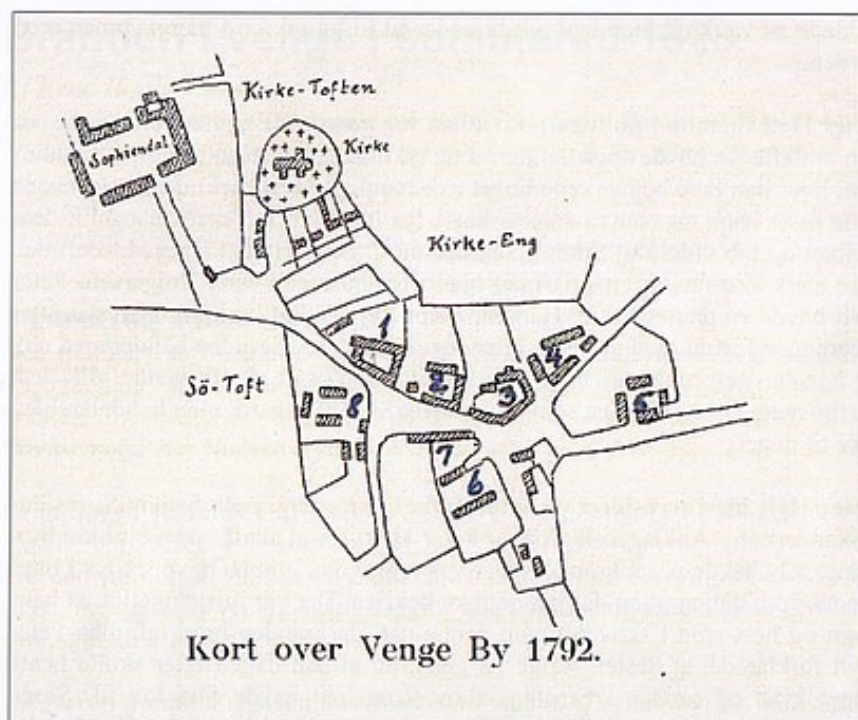
reddede sit værktøj, men syv tylt brædder til loftet gik op i luer sammen med gården.

Peter Hylt fortalte i politiretten, at han var trængende på naturens vegne, da han om aftenen havde spist vandgrød og tykmælk, så han satte sig på møddingen, hvor han ikke bemærkede noget usædvanligt. Men kort tid efter vækkede hans kone ham, og han så Johans hus i lys lue. Han løb derover og fik dem vækket og løb videre til Søren Skaarups gård. Peter Hylts kone reddede i den bare særk fire får og en gris med hjælp fra husmand Jens Holgersen. Peter Hylt havde en plettet fortid. Han var dømt for ulovligt krohold, men var efter afsoningen fortsat med at sælge brændevin. Han drev desuden handel med uld, og han havde problemer med sine kreditorer. For at skaffe penge ville han derfor sælge de to fag hus, som lå nærmest Skaarups gård, men handelen blev ikke til noget.

Peter Hylt blev arresteret og straks indsat i arresten i politibetjent Siims hus i Skanderborg. Anklagen lød på, at Peter Hylt, for at skaffe penge til kreditorerne, selv havde påsat branden. Der var rygter om, at man havde set lys i hans vinduer om natten, men det kunne ikke bevises. Det var mistænkeligt, at hans vogn og hest stod i skoven netop denne nat, da branden brød ud, men Peter Hylt forklarede, at hesten skulle på græs, og at han dagen efter skulle hente noget kvas og rødder i Ernstens skov, som han havde fået lov til. Søren Skaarup besøgte ham to gange og fik sendt nogle klæder til ham. Her fortalte Peter Hylt, at han levede godt, og at han snart blev løsladt, da branddirektøren havde indledt sin undersøgelse. Og han fik ret. Efter 10 dages arrest meddelte branddirektøren, at der ikke ville blive rejst sag mod Hylt, og at han kunne løslades.

Peter Hylt ansøgte straks amtet om brandhjælp, men det blev afvist. Det lykkedes ham dog at skaffe kapital til at bygge på den parcel, som han havde købt af Niels Nielsen for 700 rd. Købesummen blev dog ikke udredet, så kravet blev indestående i ejendommen. Men han fortsatte sin kriminelle løbebane med ulovligt krohold, udskænkning af spiritus og handel med uld. Det kostede ham fire uger i fængslet. Efter udstået straf hører vi ikke mere om ham.

De tre gårde og de fire huse, der brændte, var gårdene nr. 6, 7, 8 og husene tæt ved.

Kortet er tegnet senere end 1792, sandsynligvis efter hukommelsen, og det er derfor ikke helt korrekt. Vejen til Søballe - Vengevej - gik på den tid syd om gård nr. 5, det der i dag hedder Egelundsvej. Den nuværende Vengevej sluttede i 1792 efter gård nr. 4 og kaldtes Pogestien, en sti fra Søballe til Veng for skolebørnene fra Søballe til rytterskolen i Veng. Læser vi kortet ret, så er rytterskolen den bygning, der ligger syd for gård nr. 6. Rytterskolen brændte ikke, det gjorde gård nr. 6, 7 og 8, og de fire huse, der brændte, må være de tre i forbindelse med gård nr. 8 (Låsbyvej 123, nu præsteboligen). Det fjerde hus, der brændte, kan vi kun gætte må have ligget bagved rytterskolen.

- Nr. 1 - Steffen Rasmussen, Venge Højgaard, udflyttet til Låsbyvej 109. Jord til Venge Nørregaard, Vengevej nr. 5a er udstykket herfra 1868. Nuværende adresse Låsbyvej 80, Restaurant Venge Kloster.
- Nr. 2 - Mads Sørensen, Mejlgaard, udflyttet til Dalvej 13. Jord til Venge Nygaard, Søballevej 11 er udstykket herfra 1868. Nuværende adresse Låsbyvej 76-78,

- Nr. 3 - Laurs Jensen, Ansgården, udflyttet til Dalvejen 14. Efter udflytningen er der fattighus og senere Venge Brugsforening, Låsbyvej 74.
- Nr. 4 - Rasmus Sørensen, Birkely, udflyttet til Lillehedevej 2. Nuværende Vengevej 2-4.
- Nr. 5 - Niels Nielsen, kaldet Trekanten, udflyttet til Låsbyvej 107.
- Nr. 6 - Niels Andersen, den ene af de to gårde, der helt forsvinder. Hører under Rosenlund.
- Nr. 7 - Jørgen Lauritsen, Vengelund, udflyttet til Vengelundsvej 15.
- Nr. 8 - Peder Sørensen, købt af Ansgården efter branden i 1828. Nr. 8 var en af de to gårde, der helt forsvandt. Venge Hedegård er udstykket herfra i 1868.

Præsteboligen, Låsbyvej 123, er bygget i 1906 på stedet, hvor gård nr. 8 var før branden. Efter branden blev der bygget "et par" huse til medhjælpere på Sophiendal, sandsynligvis daglejere, Disse huse blev fjernet, da præsteboligen blev opført.

Siderne med "For 50 og 100 år siden" udgår.

2020 har været helt unormal i forhold til alle tidligere år med nedlukning af samfundet – både nationalt og internationalt. Vi har valgt at bruge siderne til en situationsrapport, som primært viser lokalsamfundets tilstand i 2020 midt i en pandemi – Covid-19.

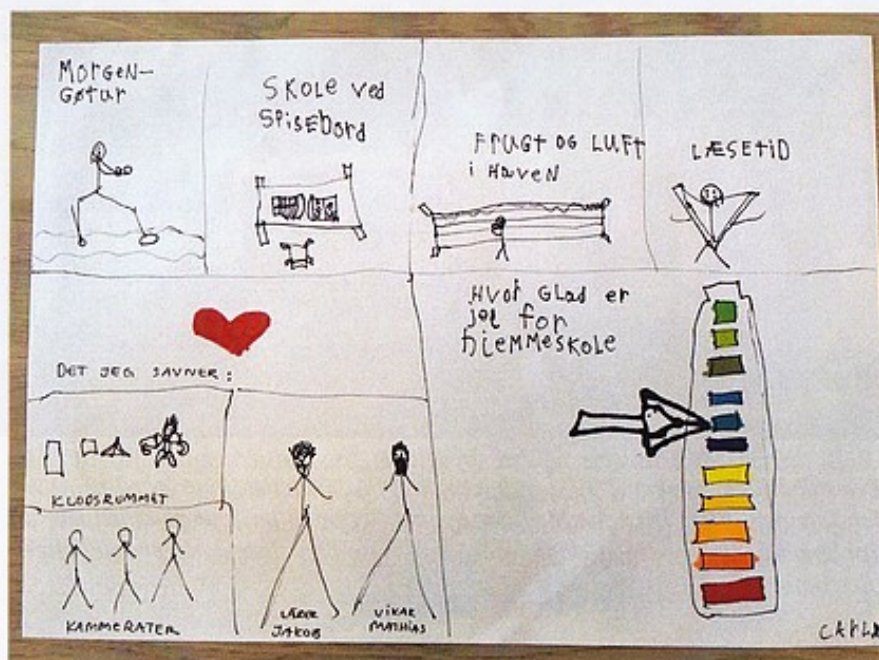
Pandemier i 2020, 1920 og 1785

Covid-19, Den spanske Syge, Forrådnelsesfeber

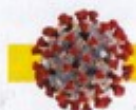
Af Erna Bachmann

Veng Lokalkrav har opfordret eleverne i Veng Skole til at skrive om deres tid med hjemmearbejde, tiden, hvor de var forhindret i at møde i skolen, hvor kommunikationen mellem elev og lærer foregik via nettet. Her har Carl fra 1. klassetrin tegnet situationen og tilmed givet en tilfredshedstilkendegivelse om hjemmeundervisnings-situationen i form af en karakterskala, der går fra grøn til gul og rød.

Flot Carl, og TAK for den fine tegning.

Jeg har også bedt mit barnebarn Eva på 13 år skrive om Coronakrisen og om skolelukning og hjemmeundervisning, som hun som skoleelev har oplevet det. Hun har skrevet artiklen i juni, og da bladet udkommer i november, suppleres der efterfølgende med tiden fra juni til september, hvor bladet går i trykken.

Eva skriver:

Coronakrisen er en kæmpe epidemi, som har taget os alle med storm. Hele vores hverdag er blevet lagt om, og vi ved ikke, hvor lang tid det kommer til at vare. Det er en meget underlig situation at være i, det er noget man ikke har prøvet før, og derfor kan det godt være lidt svært at forholde sig til.

Da alt det her startede, tog vi det ikke så seriøst og kunne godt joke lidt med, om man nu havde fået Corona. Min klasse og jeg var nærmest sikre på, at det ikke ville komme til Danmark, så hvorfor skulle vi bekymre os om det? Men vi tog fejl. Hvis bare vi havde vidst, hvor meget det kom til at påvirke os, havde vi nydt de sidste øjeblikke sammen.

Den 11. marts ved et pressemøde sagde statsminister Mette Frederiksen, at alle skoler, uddannelsesinstitutioner og daginstitutioner ville blive lukket i to uger, og at alle elever og studerende ville blive sendt hjem. Nogle syntes, at det var fedt at slippe for skole, andre knap så meget. Men det gik op for os, at vi heller ikke måtte se vores venner og være sammen med dem. To uger i isolation fra omverdenen, hvor man kun skulle gå ud for at købe madvarer. Det var på dette tidspunkt, at det gik op for os, hvor meget coronakrisen kom til at påvirke os og ændre på vores hverdag.

Min hverdag har ændret sig meget, siden alt det skete. Selvfølgelig er vi ikke i skole mere, så vi laver online skole og arbejder hjemmefra. Så det har virkelig ændret meget, men nu har vi været i karantæne i lidt over en måned, så man begynder så småt at få en hverdag ud af det. Jeg synes, at det har været svært ikke være sammen med mine venner hver dag, som vi plejer. Med 10-personers reglen (som er en regel om, at man kun må være sammen 10 personer ad gangen) er der mange arrangementer, der er blevet aflyst. Jeg skulle selv have været til mange dansekonkurrencer og en stor danseopvisning med hele min danseskole.

Det er en meget underlig situation at være i. Det er mærkeligt at tænke på, at vi er i en epidemi. Jeg havde aldrig troet, at jeg skulle opleve noget så slemt, som det her. At være "i det" nu er enormt tankevækkende, det får en til at sætte mere pris på de mennesker, vi omgiver os med. For man kan for alvor mærke savnet til sine venner og familie, nu hvor at man ikke kan se dem. Man

kan selvfølgelig facetime og skrive med dem, men det er anderledes at se dem gennem en skærm.

Men selvom coronaepidemien har lukket ned for en masse ting, så har den også åbnet for nye muligheder. Som fx at få snakket mere med sin familie end man har tid til i hverdagen, få ordnet en masse ting som man normalt ikke har tid til, eller bare rydde op i kælderen og rykke rundt på ens værelse. Jeg synes, at det er vigtigt, at vi ikke kun ser de negative ting, men prøver at finde et par enkle positive ting, selvom det er meget svært.

Selv om jeg ikke selv har stor risiko for at blive meget syg eller dø af sygdommen, så er der mange, der har den risiko. Jeg er mest bekymret for mine bedsteforældre og andre familiemedlemmer, der har haft sygdomme, som stadig kan skade dem.

Jeg tror, at når man ser tilbage på coronakrisen, er den historisk, fordi det var en global krise, ligesom da Den spanske Syge. Lige som den sygdom vil coronakrisen blive husket for sin alvor, men også hvordan den bliver håndteret af de forskellige nationer. Hele den her situation har virkelig testet, hvordan vi som samfund, men også verden, reagerer på en krise som påvirker hele jordens befolkning.

Eva Hjorth Bachmann, 13 år.

Hvor galt gik det så?

Danmark lukkede helt ned den 11. marts. Vore grundlovssikrede rettigheder tilsidesattes. Regeringen med tilslutning af alle partier i folketinget prioriterede folkesundheden fremfor økonomi. "Vi passer på hinanden på afstand". Hold afstand, god hygiejne, håndhygiejne med hyppig vask af hænder og afspritning, lukning af barer, restauranter, hoteller, lufthavne, forretninger, fabrikker. Skoler og uddannelsessteder lukkede også. Stort set kun dagligvarebutikker og apoteker var undtaget, og disse fik påbud om at sørge for, at kunderne holdt afstand. Folk opfordredes til at blive hjemme og undlade at rejse med offentlig transport. En kæmpe økonomisk lussing for erhvervslivet, der mistede indtægter, mens de faste udgifter stadig skulle betales. Arbejdsløsheden steg alvorligt, folk blev fyret, erhvervene skulle spare, og lønnen blev en alvorlig udgiftspost, når indtægterne manglede.

For at aflaste virksomhederne og få dem gennem den – forhåbentlig korte – krise, blev der vedtaget en støttepakke, så man kunne søge hjælp til at fastholde beskæftigelsen ved at give tilskud til lønnen, så folk kunne fastholdes i job og sikres arbejde, når krisen stagnerede.

Hvad så bagefter?

Oprindeligt havde regeringen sat en dato for normale tilstande til den 9. august, men smittetrykket fik ikke helt det forløb, som kurverne i starten forventedes at få. Folk tog det alvorligt og holdt afstand, undgik større forsamlingssteder etc. Regeringen og sundhedsmyndighederne var derfor under pres for at lette restriktionerne, hvilket skete gradvist. Forsamlingsforbuddet ændredes til 50, senere 100 personer, og der kom igen gang i sportsaktiviteter og private fester, og indkøbscentrene fyldtes med købelystne kunder. Et næsten normalt liv, men stadig med truslen om at pandemien lurede lige om hjørnet. Så hold fortsat afstand, afsprit hænder, brug mundbind de steder, hvor det forlanges, i det hele taget opfordres folk til fortsat at tænke sig om.

Samfundet åbner igen

September 2020. Samfundet er ved at åbne igen. Smittetrykket er steget lidt efter åbning af restauranter, spillesteder, sportsaktiviteter er i gang, skolerne er i gang, og gymnasier, universiteter og højere læreanstalter kom i gang i starten af september. Men her i slutningen af september stiger smittetrykket igen, og regeringen strammer derfor reglerne for adfærd. Restauranter og spillesteder lukker kl. 22, der indføres regionsvise foranstaltninger til de værst ramte områder. Mange virksomheder har fået del i en støttepakke, så de har kunnet sende folk hjem med løn, og en del har derved undgået en truende konkurs. Men samfundet er ikke det samme som før coronaen, og man frygter, at det vil tage lang tid, før samfundet vender tilbage til "normale tider". Alle håber på, at forskerne fremstiller en vaccine, så pandemien "kan dø ud", og "normale tider" igen bliver normalen.

Lokal demonstration

I tiden med coronaen blev der afholdt en demonstration den 11. juni. Det havde ikke noget med coronaen at gøre, men de begrænsninger corona medførte, gjorde, at en normal demonstration ikke kunne gennemføres..

Årsagen til demonstrationen var, at Skanderborg Kommune udsendte forslag til omlægning af skolestrukturen. Der var aftalt folkemøder om forslagene, men møderne blev aflyst grundet corona-situationen. Foreningen De 7 Dale gik sammen med bestyrelserne for de øvrige skoler i kommunen, der ville blive berørt af strukturændringerne, og arrangerede en demonstration foran Fælleden i Skanderborg – en fredelig demonstration uden politi og militær. Man opfordrede folk til at demonstrere ved at sætte sko foran Fælleden. 2470 par sko blev det til.

Om det så virker vil vise sig, når politikerne i efteråret skal arbejde med budgettet for 2021, men det ser ud til, at indstillingen fra kommunens udvalg er positiv for Veng Skole, der undgår lukning, men om byrådet er lydhør for

Bjedstrup og Hylke skolars ønske om at bevare deres skoler, vil vise sig, når budgettet skal vedtages.

1918 – Den spanske syge

Arkivet har fundet en plakat fra sundhedsstyrelsen i 1918. Den gang var det Den spanske Syge, der florerede. De 12 punkter, man dengang opfordrede folk til at overholde, er næsten identiske med den nuværende regerings dekret, bare med den forskel, at der i 2020 kunne falde bøder, såfremt man overtrådte fx forsamlingsforbudet og dekretet om mundbind i den offentlige transport.

Forholdsregler mod Udbredelse af
Influenza

1. Iagttag den størst mulige Renlighed.
2. Hold Haanden for Munden, naar De hoster eller nyser.
3. Pas paa, at ingen hoster, nyser eller taler ind i Ansigtet paa Dem.
4. Hold Telefontragten ren, særlig hvor den bruges af mange.
5. Sørg for god Udluftning af Værelserne.
6. Hold de raske saa vidt muligt borte fra de syge.
7. Undgaa unødvendig Besøg hos de syge.
8. Staa ikke for tidligt op efter Sygdommen.
9. Undgaa Steder, hvor mange Mennesker er samlede.
10. Udsæt større Møder og Forsamlinger.
11. Køj ikke mere end nødvendigt i Sporvogn.
12. Sørg for, at Børnene er saa meget som muligt i fri Luft.

Sundhedsstyrelsen, 17. Oktober 1918.

Den spanske syge var en influenzapandemi, der brød ud før afslutningen af 1.verdenskrig og lagde 20-40 millioner mennesker i graven. Danmark slap relativt billigt, men det var nu slemt nok. Mellem 15 og 18.000 danskere døde. (Kilde Dansk Sygeplejehistorisk Museum).

Så galt går det forhåbentlig ikke med Covid-19. Ved redaktionens slutning den 25. september 2020 var 23.799 smittede og 645 døde i Danmark. På verdensplan var der 31 mio. smittede og ca. 1 mio. døde.

Var der også Covid-19 i 1785?

Af Erna Bachmann

Kurt Kermit Nielsen begyndte i 2002 at renskrive amtmandens breve. Det tog ham 4 år at komme igennem de 115 pakker fra 1661 til 1791. Et kæmpe-arbejde, hvor han har gennemlæst og renskrevet langt mere end 10.000 bilag.

I samlingen kan vi også læse om den "forrådnelsesfeber", der raserede landet, og som i Venge sogn kostede 6 personer livet. Folk blev smittet og døde. Dengang forsøgte man også at dæmme op for smitten. Man kendte ikke til virus, men den måde, man forsøgte at hindre smitten i at spredes på, ligner på mange punkter den måde, som man i 2020 også anvender.

I bog nr. 6 pkt. 266 har Kurt Kermit Nielsen gengivet et brev til amtmanden fra sognepræsten for Dover-Venge Jes Fæster (1770-1808), Svejstrup Præstegård:

"Da Forrådnelses Feberen i den fra Siim i Dover Sogn udflyttede Gård, Brandstrupgård kaldet, i nogen tid har raset der, hvoraf 2 gamle Mennesker er døde, nu også har bredt sig til Beboerne i Siim, hvor adskillige ligger meget slette, og en er død, ja for nogle dage siden, har samme Sygdom nedlagt **6 Personer i Venge By**, kan han ikke længere, på Embeds vegne, undlade at tilkendegive dette for Amtmanden, således der i tide kan gøres anstalter, så denne fordærvelige Sygdom ikke breder sig, og de syge kan få hjælp.

Men til at forekomme Sygdommens udbredelse til andre Byer, og andre i Byen, må uden tvivl en alvorlig befaling udstedes fra Amtmanden, til oplæsning fra Prædikestolen, hvori der, under en vis Mulct, bl.a. pålægges, at der ved sådan Dødsfald, hastigt skaffes Kiste, og låget straks tilslåes.

- At ikke flere end de fornødne, til at lægge Liget i Kisten, går ind i Huset.
- At der hverken må gives Mad eller Drikkevarer ved sådanne dødes Begravelse.

- At når to eller tre kan være nærværende ved sådanne syges beretelse, må ikke indkaldes flere /: da de ellers plejer at indkalde en og undertiden flere fra ethvert sted i Byen:/.
- Men da den syge undertiden bliver uregerlig og forvildet i Hovedet, måtte og i slig tilfælde foranstaltes hjælpsomme Hænder i Byen, så også hvor alle i en Gård eller Hus er nedlagte (*dvs. sengeliggende*), at de syge og Creatureerne kunne få fornøden pleje, ifald, som Gud i Nåde forbyde, Sygdommen skulle blive så græsselig.

Han har givet sig den frihed, at nævne disse få poster, i den tanke, at Amtmanden måske ikke kender alle Bøndernes skikke ved syge og Døde, så også for at give en slags anledning til højere eftertanke om denne vigtige sag. 3 Februar 1785".

Om præsten Jes Fæster fortæller Anna Rasmussen, Hylke, i sin bog "Forsørget og forfulgt", at præsten har haft stor forståelse for de fattiges kår. F.eks. har han foreslået, at der til de fattiges forsørgelse ikke skulle leveres råvarer, men forædlede fødevarer som brød i stedet for korn, idet de tit havde svært ved at forarbejde råvarerne. Ligeledes var han varm fortaler for hjælp til husvilde. Men det var ofte svært for ham at trænge igennem med sine forslag. Bønderne havde også trange kår og ville nødtigt betale for de trængende.

Kirkebogen for 1785 fortæller om mange begravelser – *lagt jord på* som præsten beskriver det – men der er ingen dødsårsager nævnt. Der er mange børn, men det var almindeligt med høj børnedødelighed på den tid, der er også en del unge, der er døde i 20 års alderen, men vi kan ikke udlede af hvilken årsag.

Glæd jer..

2021 bliver året, hvor arkivet i Hørning forlader lokalerne i Højboskolens kælder og får bedre adgangsforhold...også for gangbesværede.

Foto: Bodil Sørensen

Kontakter

Hørning og Veng Lokalarliver finder du på www.museumskanderborg.dk Og på Facebook : Veng Lokalarliver og 8362 Hørning Lokalarliver.	Tlf.
Hørning Lokalarliver, Højboskolen, Toftevej 53a, 8362 Hørning E-Mail: hoerning@museumskanderborg.dk Åbningstid: Hver torsdag kl. 9-12 samt efter aftale. I juli måned er arkivet lukket. Arkivar: Kjeld Nielsen, Parketten 31, 2.mf. 8362 Hørning.	87 94 28 7 86 92 22 84
Veng Lokalarliver, Veng Skole, Søballevej 2, 8660 Skanderborg E-Mail: veng@museumskanderborg.dk Åbningstid: hver onsdag kl. 9-12 samt efter aftale. I skolernes ferier er arkivet lukket Arkivar: Peter Mortensen, Ersholtvej 3, Nr.Vissing. 8660 Skanderborg	87 94 22 47 21 49 99 33

Støtteforening en	bestyrelse	mailadresser	Tlf.
<i>Formand:</i>	Kjeld Nielsen, Parketten 31, 2.mf., 8362 Hørning	kn@museumskanderborg.dk	86 92 22 84
<i>Kasserer</i>	Karl Otto Frost, Parketten 23, 1.th., 8362 Hørning	kokfrost@gmail.com	20 23 94 34
<i>Øvr. medlemmer</i>	Peter Mortensen, Ersholtvej 3, Nr. Vissing, 8660 Skb.	pm@museumskanderborg.dk	21 49 99 33
	Bodil Sørensen, Egevangen 9, 8362 Hørning	BOFS50@gmail.com	86 92 30 41
	Stig Johnsson, Parketten 31.1.dor 4, 8362 Hørning		50 42 41 09
	Flemming Schreiber Pedersen, Hårby Bygade 15, 8660 Skb.	schreiber.moos@gmail.com	86 52 58 10
	Ester Huusmann, Stabelvej 4, Hårby, 8660 Skb.	huus2002@yahoo.dk	86 95 02 81
<i>Årsskriftets redaktør:</i>	Erna Bachmann, Ryvejen 43, Hårby 8660 Skb.	8660ryvejen43@gmail.com	86 52 28 06
<i>Suppleanter</i>	Svend Kannegaard Olsen, Højgårdsvej 15, 8362 Hørning	annaogsvend@outlook.dk	30 48 35 42
	Egil Jørgensen, Hårby Bygade 9D, 8660 Skb.	egil.joergensen@gmail.com	30 55 88 21
	Anna Marie Basse Rasmussen, Damgårdsvej 72, Gram, 8660 Skb.	basse72@live.dk	86 57 14 14